

ΣΚΙΑ

[2002]

*«Νά μας ἀσάλευτα στὸν ἴσκιο σου ἀποκάτουν
Ὁ ἴσκιος σου εἶναι τῆς ζωῆς ἢ τοῦ θανάτου;»*

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ, Φοινικιά

Χωρίς ἔμπνευση
καὶ δίχως νὰ θέλει νὰ πεθάνει
αὐτὴ ἡ ἡμέρα ποὺ δὲ μὲ μέρωσε
καὶ δὲν προοικονίζεται τῆς νύχτας
τὴν καλοσύνη
Ἄχρωμη ἡμέρα
καθὼς τὰ ἔνδοξα τῆς τελευτῆς της πέπλα
σκεπάζουν μᾶτια εὐτελεῖ
Ὡς καὶ ἡ μέρα τὴν αἴτησή μου προκαλεῖ
νὰ ἀγνοῶ σφετερισμὸ
ἀπ' τὸ εὐτυχισμένο μέρος τοῦ φωτὸς
παρ' ὅτι μοῦ ὑποσχέθηκε μιὰν ἄλλη ἐποχὴ
Φαίνεται ὅμως νὰ ὑπαναχωρεῖ
καὶ καίει τὸν φωτοδείκτη τῆς ψυχῆς μου, τὸ φῶς
καθὼς καὶ ὁ λύκος τοῦ ἀπογεύματος
ποὺ ἔρχεται στὴν ὥρα του νὰ θρονιαστεῖ
μὲ θλίβει
Συντρίβομαι ὡσεὶ παρῶν
διότι οὐδέποτε ἦμουν
Καθότι ὁ ἴσκιος μου
αἱματῶνεται διαρκῶς ἀπὸ ὑπολογισμοὺς
στὴ στερεοσκοπικὴ του ἐκδοχὴ
ποὺ ἀθανασία θὰ ἤθελε ὁ ἀφελῆς ν' ἀποκαλεῖ
ἐνῶ σκιά εἶναι
καὶ τὴ σκιά ὁ ἄνθρωπος ὑπηρετεῖ

πάνω απ' τὸ πρόσωπό του
τὰ μάτια του ὅταν σφαλῶ ὁ κράτωρ τοῦ ὄνειρου
"Ὅταν ὁ ὑπνοκράτορας γνέφει στὸν ἀδελφό του
ἐνῶ σκοντάφτει τῶν βροτῶν ἡ μοίρα
στὴν ἡμέρα

Θὰ ἤθελα νὰ κυματίζω ἀλλιῶς
στοῦ ἐφήμερου φωτὸς τὸ σῆμα
πάνω σὲ γυάλινα νερά
Καὶ ἀπευθύνομαι σὲ σένα, Πόντε τροχιστή
ὅπως ἐσὺ γνωρίζεις
ὅταν τὰ μαχαϊράκια σου κουνᾶς ἐπάνω κάτω
σινιάλο στὰ ματάκια μου οἱ λάμπες τῶν κυμάτων
Ἦ

ὅταν κρατᾶς τὸ μπρίκι μου
ἀλάργα απ' τὴ στεριά
μ' ἀνέμους πού τὸ πέταξαν ἔξω ἀπὸ τὴ ρότα
Ἐέρεις τί θέλω, Θάλασσα;
Νὰ ἴπταμαι στὴν πλώρη του σὰν τὸ χελιδονόψαρο
ταμένος στὴν παράλλαξη
μὲ χρῶμα απ' τὴν καρίνα
μ' ἓνα ζωνάρι κίτρινο πιὸ πάνω απ' τὸ ποδόσταμο
γραμμὴ πού τράβηξε ἓνα χέρι σταθερὸ
δείχνοντας μὲ τὴ χάραξη τὸ ἐπιπλέον ἔρμα

"Ὅμως ὁ ἔμπορτος ἐγώ, παραπατῶ
ὀρτσάροντας τὴν μπάντα μου μὲ δυσκολία
Καμιὰ φορὰ σὰν ἐραστὴς ἀκρόπρωρης γοργόνας

πού με ύπομένει
και άπορροφά τους κραδασμούς του σώματος, τὸ ξύλο
Και ανοίγει ὁ φλόκος ὁ λευκὸς σὰν δέρμα δυὸ γιαρμάδων
νὰ δοῦμε τὰ βυζάκια της πιὸ κάτω ἀπ' τὰ Διβούνια
Δὲν εἶναι λίγο ν' ἀγναντεύεις
ἀπὸ τοῦ Πόρου τὰ στενὰ τὴν Κοιμωμένη ἀπέναντι, γυμνή
ν' ἀνακαλύπτεις ὄνομα στὸ πετρωμένο σῶμα
πού ὁ Θησέας διάβηκε πρὶν φτάσει στὴν Ἀθήνα
Διότι
εἶναι θεία ἄσκηση ἢ ὀνοματοθεσία
Και τί παράλογη ἰσχὺς
ν' ἀλλάζεις σὲ πνοή τὰ στερεὰ λυγίζοντας τὰ πεῦκα
κι ἓνα ὀρτύκι νηστικὸ νὰ σοῦ τὸ βεβαιώνει
γράφοντας ἰδεογράμματα μὲ τὸν φτερακισμό του
Ἔχουμε δεῖ και δεῖ πουλιὰ γραμματικὸς
ἐνὸς εἰκόνων γένους
κι εἶδαμε τὸ λαμπάδιασμα βάρτου ἀπὸ σπουργίτια

Ἀνήκω, Θάλασσα, κι ἐγὼ στὴ θαλασσογραφία
τοῦ γερο-Τέρνερ σου
πού ἀφήνει στὸ κρεβάτι μου τὴ νεκρικὴ του μάσκα
Φάντασμα στὸ κατόπι μου
μὲ ἐξωθεῖ νὰ παίρνω καταβέλονα τὸν καιρὸ
ἐνῶ πρέπει νὰ πριμάρω
Και ἀντὶ στὴ γέφυρα νὰ παραμένω ὀρθὸς
νὰ τρέχω στὸ κασάρο

Διαβάζω χωρὶς ἔμπνευση

Σπάνια ὁμως γράφουμε, ἂν δὲ διαβάσαμε ἤδη
Εἶμαι λοιπὸν χρεώστης ἐκ μεταφορᾶς
ποῦ ἄφησε ἀνοιχτοὺς λογαριασμοὺς μὲ τὴ σκιά
καὶ συμψηφίζει ἀνάγνωση μὲ ποντικὸ
ἔχοντας γνώση ναυτικοῦ ποῦ σημαδεύει τὶς στεριῆς
προτοῦ μὲ τὸν ἐξάντα του τὸν ἥλιο πάει νὰ πάρει
σὰν τὸν Χριστὸ κρεμάμενο
Κι ἄλλες φορὲς σὰν ἓνα ἀτσάλινο καρφί
στοῦ Πόντου τὸν καθρέφτη

Εἶμαι αὐτὸς ποῦ ἀπέκαμε
τὸ μέτωπο κρατώντας λὲς καὶ βαστᾷ τὸν Γιόρικ του
στὴν τελικὴ του ὄψη
Κι ὁ ποιητὴς ἀργοπορεῖ
καὶ ὄχι πὼς τελείωσε, μιὰ ποῦ τοῦ ποιήματος ἡ ὕψη
εἶναι ὅτι ὑπῆρξε ἄλλο
συμπλήσιο πρὸς τὸ λευκὸ ἀφροστεφῶν κυμάτων
καὶ πρὸς τὴν αὔρα
ποῦ κρέμασε μὲ τὸ παλτὸ μαζί, ὁ Βαλερὺ
στὴν γκαρνταρόμπα
δίνοντας φιλοδώρημα στὴ νεαρὴ του Μοίρα
τὸν ὄφι ἐκεῖ ἀκολούθαγε ποῦ μόλις τὸν δαγκώνει

Τὴν εὐσπλαχνία σου ἐπικαλοῦμαι, Πόντε
ἐκκεντρικὸς ὅσο ποτὲ
ὥστε νὰ προκαλῶ ἀνατροπὲς στὸ εἶδος τοῦ ἀνέμου
ποῦ τὰ βιβλία ἀρέσκειται νὰ τὰ ἀνοιγοκλείνει
Καὶ μὲ ἰδιοσυγκρασία μέλισσας

ξεφεύγω απ' τή στεριά
τὴν ἄτακτη πορεία ἐπιλέγω
ἀνάμεσα σ' ἀκονυζιές
κι ὀρμηνεμένα σκίνα
Καὶ εἶμαι ἱκανὸς τὴν ἱστορία τοῦ φυτοῦ νὰ πῶ
ποῦ ἀψηφᾷ τὸ ἀλάτι
πικραίνει τὸ ἀνθόγαλα
Διότι
τὸ ἄνθος ἐξαρτῶ ἀπὸ τὸν ἀχινὸ
ὥστε στὸ μέλι τὴ γλυκύτητα νὰ διηγηθῶ
καὶ στὸ κερὶ τὸ πένθος
Ὅλον τὸν μεταβολισμὸ ἀκολουθῶ προσεκτικὰ
χωρίζοντας τὴν ποίηση ἀπ' τὸν πολτὸ
τὸ πείσμα τῆς βασιλισσας ἀπ' τὸ ἄλγος τοῦ κηφήνα
Καὶ πελαγοδρομῶ
ἀφοῦ ἀπ' τὸν σκώληκα ἡ νύμφη ἔχει ἐπιλεγεῖ νὰ προο-
δεύσει
κι ὕστερα μὲ τάση αὐτοκτονικὴ στὸν φάρο νὰ ἐκπέσει
χωρὶς κανέναν δισταγμὸ
ἢ κάποιον μάθημα ποῦ πῆρε ἀπ' τὸν Ἀρμενιστὴ

Ἡ πείρα μου ὀλωσδιόλου περιττὴ ὀλοένα φθίνει
σὰν τὸ δεξαμενόπλοιο στὴ ράδα τῆς Ἰτέας
ἕως ὅτου τὸ ἀνθρώπινο νὰ ἐξαφανιστεῖ
καὶ νὰ πετάξω
ἴδιος μὲ σιδερόσκονη ἀπὸ τὸ ματσακόνι
ἀλλὰ ὄχι ὅπως στὰ ὄνειρα ποῦ μ' ἀπογοητεύουν
Ἀλλιῶς

σάν παλληκαρισμοί πουλιών μπρός σέ γυναίκες
πού τούς σταμάτησε ἡ μῆνις τοῦ Μαιτίς μ' ἓνα μπαστούνη

Τίποτα δὲν κατάλαβα στὰ βόλ-πλανέ μου ἀπάνω
ἐκτός ὅτι ἡ βαρύτητα τὶς ἀνυψώσεις προκαλεῖ
τῆ συντριβῆ προκρίνοντας σάν τελευταία κρίση
κάποιου μικρούλη "Ἰκαρου
Νὰ σ' εἶχα γιώση μου στερνῆ ὅταν τὸ βάρος δὲν ἀρκεῖ
γιὰ νὰ βαρύνω κι ἄλλο
μὲ πέτρες στοὺς ντορβάδες μου
πού φέρω ἀνευ πείρας
ὄργανο κλωνιζόμενο διαρκῶς
σάν τὸν παράνομο Βερλαίν, πυρρὸ
στῆ σύναξη τῶν ποιητῶν
πού ἄλλαζε τὸ ἀψέντι μὲ θυμὸ
ἔχοντας πλάι τὸν Ρεμπώ και τὴν ἀδιαφορία

Διαφεύδομαι στὴν ἀσκοπη προσπάθεια νὰ ὠριμάσω τάχα
γνωρίζοντας τὰ ἀσφαλῆ πού εἶναι θέσει ὠραία
πεφωτισμένα, σύμμετρα, μνημειωμένα
ἀλλὰ ὄχι φαινομενικὰ ὅπως ἡ τέχνη μου εἶναι
σὲ ἀποχρώσεις ζαφορᾶς
Ἡ Τέχνη
ἢ ἄλλως, ἓνα σκέπτεσθαι ἀλλιῶς
τὰ ἑτερότοπα
τὸν ὀρισμὸ
τῆ δύναμη τοῦ ἐλέους
τὸ φαῦλο μιᾶς ἐρώτησης πού θέτει ὁ Σταγειρίτης

—Τί μένει ἀπ' τὴν ἀφαίρεση τῆς νύχτας ἀπ' τὴ νύχτα;
Τί, ἀπ' τὴ φωνὴ τοῦ Ἰωνα πὸν ἰδρώνει ἀπαγγελία
ἐνῶ ἀπ' τὸν κρόταφο ψηλὰ στάζει νερὸ καὶ χρῶμα;

Κι ὅπως

στὸν οὐρανὸ βροχὴ καρμῖνα πυροτεχνημάτων
διακεκομμένων συνεχῶς ἀπὸ σκοτάδια Κίνας
πὸ τὰ φωτίζουν χαρταετοὶ
—γιατὶ ὑπὲρ τῆς τύφλωσης θ' ἀποφανθεῖ
ὅποιος τὰ καμαρῶσει—
ἔτσι καὶ τὰ χαλκούνια μου πυροδοτῶ στὴν Ἵδρα
Κροτοῦν μὰ δὲν μὲ σκιάζουνε
καθῶς ἡ πυραμίδα
στῆς Γκίζας τὸ ἀστραπόβραδο ἀπὸ μετεωρίτες
ὅπου ὁ φιλόσοφος εἶδε τὸ Ἵψηλὸ χωρὶς νὰ ἔχει πάει
ἄδεια λαμβάνοντας ποιητικὴ
ν' ἀφηγηθεῖ τὸν ἐνθουσιασμὸ ἐνὸς μελάτου γέρου
προκρίνοντας δυὸ κλούβια αὐτὰ στὴν τρίτη Κριτικὴ του

Ἄδεια ἔλαβα λοιπὸν νὰ στιχουργῶ
μονάχα γιὰ ὅ,τι φαίνεται
Ἀκύρωση τοῦ Πλάτωνα ἀπὸ τοὺς ἐπιγόνους
Ὁ θρίαμβος τοῦ Σοφοκλῆ
πὸ ἐπραξε τὸ καθῆκον του στὴν πῶλη τοῦ Κλεισθένη
Τρόμος ἀπὸ ἓνα speculum
Πνοὴ πὸ ὑποδέχεται πρωκτὸς καθολικῆς Ἀγίας

Ποτὲ τὸ ποίημα δὲν ὑπῆρξε θεολογικὸ

οὔτε σχεδὸν στὸν κόσμο
καθότι ὁ κόσμος
ἦτανε οἱ ἄκοσμες περιγραφές δυὸ κοριτσιῶν σὲ ὄχρεια
πολυπλοκότητα ἀφθαστη σὲ δημόσια οὐρητήρια
συνάντηση μὲ ἐνδιάμεσους
ποῦ ἐπιτυγχάνει ὁ ποιητῆς
σώζοντας τὸν Ἀντίχριστο
τὸν καρδινάλιο τοῦ Ζενέ
τὸν πάστορα τοῦ Τζόυς
τὸν ἱστορα παρτούζας στὸ Σαλὸ
ὅταν ὁ Παζολίνι του
—λιγάκι πρὶν μαχαιρωθεῖ ἀπὸ τεκνὸ
σὲ οἰκόπεδο μ' ἀσπραγκαθιές—
καύλωσε
κίνηση ποῦ τὴ βρίσκω ὀλωσδιόλου φυσικῆ
ἀν ὑγρανθεῖ ἡ Κυριακὴ ἀπὸ ψιχάλες θλίψης

Δῶς' μου τὸ ποίημα νὰ σταθῶ
νὰ δεῖς τί θὰ κινήσω
τὸν ἑαυτὸ μου πείθοντας πῶς τὸ ἄτοπο μὲ θέλγει
μιὰ ποῦ πεθάναν οἱ θεοὶ
κι ἡ λογικὴ δὲ φρόντισε νὰ γεννηθοῦνε ἄλλοι
Οἱ μίμοι, ἔστω, τῶν θεῶν
ἡ Πάολα καὶ ἡ Μπέτυ
μὲ φόρεμα βασιλισσας στὴν ἐξορία τῆς Συγγροῦ
προτοῦ περάσει ἡ κλούβα
Δῶς' μου τὸ ποίημα, Ἄνασσα
ποῦ κατουρᾶς στὸ χῶμα ἔξω ἀπ' τὴ χρυσὴ σκηνή

τουρλώνοντας τὸν κῶλο στὶς ἄκριες τοῦ ὀρίζοντα
ἐνῶ ὁ μαῖστωρ τοῦ ναοῦ τελεῖ ἐν ἀμώμῳ στύσει
κι ὁ μολυβδοπελεκητῆς τοῦ τέμπλου σου
σεμνύνεται διότι ἔτυχε νὰ γεννηθεῖ κοπέλα
κρύβοντας μὲ τὸ χέρι του ἐπιμελὲς μουνάκι
πρὶν τὸ καλέμι πρόθυμο χαράξει Ἐν τούτῳ νίκα
Ποιὸς νίκησε, Βασίλισσα, μὲ τὸ σταυρὸ στὸ χέρι;
Σοῦ ἀπαντῶ: la poésie

Κι ἐγὼ

κινούμενος ἀπὸ κλαγγές μιᾶς ἐπικῆς μανίας
ἐμπρὸς στὴν Ἱερουσαλήμ
ἱππέας κι ἄλλοτε βαλὲς
στρατοῦ μὲ βιολοντσέλα
μὲ στρατηγεῖα μπουντουάρ
ὅπου ἀντὶ γιὰ οἰκόσημα κρέμονται μινιατοῦρες
καὶ τὰ δωμάτια χαρτῶν εἶναι ἀτελιὲ ζωγράφων, ἐγὼ
εἶμαι ἔτοιμος σὲ δάκρυα ν' ἀναλυθῶ
ὅταν βρεθῶ

πρὸ ἐπουράνιας μηχανῆς στὸ λι-ντέ-κάν μου ἀνάσκελα
στοὺς τοίχους τοῦ Ἀρέτσο καταντικρὸ τοῦ Πιέρο μου
μὲ ἀνοιχτὰ τὰ πόδια

Στρατοπεδεύω, εἶπαμε, στὸ ἐπονείδιστο πεδίο τῆς στιγμῆς
ἐνῶ ἀνοίγουν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἡ βροχὴ ὀροσιζει

μὲ σπέρμα ἐνύπνιας ἰντριγκας τὸν Ἅγιο Φραγκίσκο

Κι ἀρχίζω τότε τὴ θεάρεστη δουλειὰ τοῦ ἐραστῆ
μὲ ἐπιβράδυνση

ὥστε ἡ ντροπαλὴ μαιτρέσσα μου νὰ μ' ἐκτιμῆσει
προτοῦ διατάξει τὰ σκυλιὰ νὰ μὲ κατασπαράξουν

– τόσο νομίζω μ' αγαπᾶ
Κυρίως νὰ εὐχαριστηθεῖ
γιατὶ τὸ σῶμα ἐκτιμῶ ὡς παρὰ φύσιν ἔργο
Τὸ ἔργο ἐμφανίζεται σὲ ὅποιον δεῖ τὸ ἔργο
Βλέπω λοιπὸν σὰν τὸν Σεζᾶν
χωρὶς ἀμφιβολία
Πρωτίστως βλέπω ὅ,τι χρωστῶ
ἀλλ' ὄχι τὴν ἀλήθεια
ἐνῶ οἱ χωροφύλακες μ' ἀναζητοῦν ὡς κλέφτη
κι αἰσθηματίες ὑπουργοὶ μ' ἔχουν στὸ πίτσι-πίτσι
Φέρνω μαζί τὸ μάτι μου
ὅπως τὸ δόντι ἢ Μοίρα
κι ἔτσι τὸν Ντάνκαν ἀγαπῶ
ποὺ ἔριξε στὰ ἀζήτητα στέμμα ἀπὸ χαρτόνι
γιὰ μιὰ βραδιά τοῦ κυρίου Τέστ

Τὴν ἐπισκόπηση φθονῶ
παρ' ὅτι ὑπῆρξα ἐπόπτης
ἐκτιμητῆς αὐθεντικῶν
δασκάλα ex cathedra
Κι ὅ,τι λὲν ὀξυδέρκεια
τυφλὸ σημεῖο εἶναι
ὅπως τὸ δρίζει ὁ Κούπελ μέσ' ἀπ' τὸ ἐργαστήρι
Τὰ πράγματα εἶναι τὸ τυφλό
–χρῶμα, σχῆμα καὶ βάρος–
διαπερατότητα πυκνὴ περιπλεγμένων πόθων
Διότι
χωρὶς τὸ ὄργανο τὸ ἐρέθισμα δὲ φτάνει

παρ' ὅτι τὰ φωτόνια τὸ καθιστοῦνε πρῶτο
ὥστε καὶ μὲ τὴν ὄσφρηση ὁ ἄνθρωπος
νὰ βλέπει τὸ νυχτολούλουδο
τὸν πόνο μὲ τὴ γνώση
μὲ τ' ἄντερο τὴν ἀπόρριψη καὶ τὴν ἀταραξία
Μὲ ἐγκατέστησαν κριτῆ στὴν πρώτη γυμνασίου
– *Νά το, μικρό, τὸ ἐνδεικτικὸ μὲ τὴν κοσμοπάτη
τὴν παλαιὰ οἰκοσκευὴ στὸ σπίτι τοῦ παπποῦ σου
Νά ἡ δασκάλα πελιδνὴ πού θά σέ προβιβάσει
Πὲς εὐχαριστῶ, ἀχάριστε*

– *Σᾶς εὐχαριστῶ, Κυρία*

Τὸ εἶχα πάντα δίπορτο σὲ δύσκολη συνδιαλλαγή
μὲ τὸν συγκατοικὸ μου
ἕναν νεόφερτο Ἄλβανὸ στὸν κῆπο τοῦ μυαλοῦ μου
πού πότιζε γαρδένιες μέσα στοὺς λεμφαδένες
Ἡ μυρωδιὰ μὲ ὀδηγεῖ λευκῆς σαρκὸς
στοὺς καταναγκασμούς μου
βοτανικῆς προελεύσεως στὰ αἰμοπετάλιά μου
Ἡ κρίση εἶναι ὄσφρηση διεγερτικοῦ αἰθέρα
σὲ φιαλίδιο Μπεϊκόζ
Καὶ ἔπαθλο, ἡ παράταση
πού ἀπονέμει ἕκτακτα νυκτερινὸς Σουλτάνος
σ' ὅποια καπάτσα Σεχραζὰτ θά τὸν παραμυθιάσει
πίσω ἀπὸ καφασωτὰ μὲ κόκκινες γλαδιόλες
πίσω ἀπὸ βλεφαρίσματα ἀῆττητης πουτάνας
Φθέγγεται αὐτός

Ἐγὼ ἀπολογοῦμαι στὰ θηλυκά μου ἔνστικτα, σκλάβας
μὲ ὑπογλώσσιο φλουρι ἀντὶ διαβατηρίου
Γραμματικός του εὐπειθῆς
ὀφείλοντας σπουδάγματα ἐκεῖ ποὺ πίνει αἷμα
ἂν κι ὀλωσδιόλου φειδωλά
σταγόνα τῆ σταγόνα
μὴ μοῦ ξυπνήσει ἡ ὑαίνα ποὺ ὀρέγεται ψοφίμια
μὲς στὰ σκουπίδια τῶν θεσμῶν
πρυτάνεις καὶ προέδρους
κριτήρια χαμέρπειας
ὄπου ἡ ἀρρώστια ἦτανε μορφὴ μνησικαχίας
τὸ Κράτος, ἡ μεταφορὰ στυγνῆς κακοτεχνίας
κι ὄλο τὸ χαλιφάτο του, ἀντίκλητος χασάπη
Ἄργη τοῦ αἵματος ἡ ροὴ μὴ γίνω κι ἄλλο ζῶο
κι αὐτὸς μὲ τῆ γενειάδα του στ' αὐτάκι μου προλέγει
ὅ,τι θὰ πρέπει νὰ τοῦ πῶ

– Πολύχρονος ὁ Πατισάχ, ἂν καὶ μεγάλος πούστης
διότι ὅ,τι μάθαμε τὸ ἔχουμε ἤδη μάθει
κάνοντας ἀπολέπιση
στὰ παχουλὰ μεριά του

Ποιὸ εἶναι τὸ θέμα, κίναϊδε;
Ὁ θάνατος εἶναι τᾶχα;
Ὁ θρίαμβος τῆς τελευτῆς;
Ἡ, ἡ ἦττα τῆς νίότης
ἡ ἀργοπορία δηλαδὴ μιᾶς στύσης ποὺ διστάζει;
Ἄρησα νὰ ἀνδρωθῶ
καὶ νύκτωρ χειρουργήθηκα ἀπὸ τὴν Ἰουδῆθ μου

πού ξέρει ἀνατομικὴ στὰ στίγματά μου ἐπάνω
καθὼς κι ὁ πάππος μου ἤξευρε σὰν ἔσφαζε τὸ χοῖρο μας
κάποιον Ὀκτώβρη μῆνα

Τοῦ τὸν ἐφέρανε βαρὺ μ' ἓνα γιορντάνι γύρω
καὶ με ἀτμούς στὰ ἀχαμνά

– Νά ἢ τριχιᾶ

Κράτα τότε νὰ σοῦ τὸν ἀποκάμω

Ἐγὼ 'μαι πού 'χω τὰ βιολιὰ κι ἐγὼ καὶ τὰ λαοῦτα

Κι ἀρχίζε τότε νὰ ὑμνεῖ τὴν κεφαλὴ τοῦ ζώου
μὲ ἄσματα πανάρχαια καὶ ἐτυμηγορία
ὥστε ἀπὸ τὰ ζυγωματικὰ ἢ ἐξομοίωσή του
ἀμέσως νὰ φανέρωνε πὼς ἦταν τὸ γουρούνι
θύτης μαζί καὶ σφάγιο

Ὁ πάππος μου, θεόληπτος

ἔκανε τὸ σταυρό του

Βρέχει καὶ πάλι στὴ Μαοῦ

καὶ βρέχει στὸ Τολέδο

καὶ 'κεῖ ἀνοίγουν οἱ οὐρανοὶ γιὰ τὴν ταφὴ τοῦ κόμη

μὲ τὸ μικρὸ ἀρχοντόπουλο πινηγμένο στὴν ὀργάντζα

κρατάει γράμμα καὶ χαρτί τῆς ὑστεροφημίας

μὲ τ' ὄνομα Δομῆνικος, ἐποίησεν

Ποιοὶ κεραυνοὶ ἀπὸτομοὶ χτυπᾶνε στοῦ Ταβέρα;

Πὼς τὸ τοπίο πάλ्लεται ἀπὸ δυσδιάκριτους ἡλίουσ

καὶ οἱ δρομάδες τοῦ οὐρανοῦ δυὸ συννεφάκια σκιάζουν;

Ἐπώνυμα θὰ κηδευτῶ ἀντὶ τοῦ Ὀργκάθ

μὲ ἀνά χεῖρας γράμμα

πού στέλνουνε στὸν Ἅγιο μέσω τοῦ πεθαμένου, οἱ χω-
ριανοί

Στὴ θέση τοῦ ἄρχοντα, ἐγὼ

μ' ἄσπρο πουδραρισμένος

μὲ ξέξασπρο ἀντιναχτὸς

καὶ μὲ τὸ δῆμα λεῖο

ὅπως τὸ θέλει ὁ γλύπτης μας καὶ μέγας εὐεργέτης

ποὺ ἀφαιρεῖ τὴν κούραση

σιάζει τὸ προσκεφάλι

καὶ δυὸ χεράκια σταυρωτὰ βγαίνουν ἀπ' τὸ σεντόνι

Στρατιᾶς μαζεύονται οἱ ψυχῆς νὰ μὲ προῦπαντήσουν

κι ἓνα ἀβάφτιστο μωρὸ πιάνει νὰ μὲ ρωτάει

– Πῶς καταστρέφεται ἡ ζωὴ; Στὴ φυλακὴ, στὸ σπίτι;

Σὲ γλέντια ὀλονύχτια; Σὲ διασυρμὸ μὲ σκύλους;

Στοὺς ἐφιάλτες; Στὰ ὄνειρα; Ἡ στὰ χαρτιὰ σκυμμένη
ὑπολογίζοντας λεφτά, σβήνοντας μανουάλια;

Πῶς καταστρέφεται ὁ θυμὸς;

Καὶ τί θὰ πεῖ καταστροφὴ, ἂν δὲ συνέβη ἤδη;

Ἦδη, κυρίως, τί θὰ πεῖ;

Εἶναι ἀργά; Δὲν ἔγινε; Ἡ ἔγινε καὶ χύνω;

Μελέτησα, φαίνεται, ἀρκετὰ τὴν ἐννοιολογία

παρ' ὅτι τ' ἄλλα θέματα

στὴ διάταξη τῆς ποίησης δὲν μπόρεσα νὰ φέρω

τί οἱ ἀπορίες τοῦ ἱστορικοῦ τὴν ἐξαψὴ δαυλίζουν

ἀλλ' ἀνιστόρητος ξεχνῶ τῆς ἥττας τὴν ἀνία

Ἡ μήπως ἄλλα ἢ γνώση βούλεται κι ἄλλα τὸ χέρι

γράφει

μιὰ πού γιά παρανόηση ἦταν ἡ συμφωνία;
Κι ὅμως, ἐνῶ τὸ προφανὲς νὰ εἰπωθεῖ θὰ ἔπρεπε
εἰς τὰ καθέκαστά του καὶ σ' ὅλες του τὶς ἐκδοχὲς
τὴν πρώτη τὴ διερμηνεύση
ἀποσιωπᾶ ἓνα αἶσθημα
πού μὲς στὴν ἀταξία του νὰ συνταχθεῖ ἐλπίζει
σὲ δύσκολη διαπλοκὴ
ἐνὸς κονκλάβιου σοφῶν μὲ ἀνδριάντες

Μελέτησα τὴ διάσπαση ὄλου τοῦ ἔσω χρόνου
πετώντας του κατάμουτρα τὸ θέμα τοῦ θανάτου
μὲ ἐργασία πολλαπλὴ καὶ μὲ τομάρι πένθους
ὥστε νὰ ἀποδείξω
ὅτι ἡ συνειδήσή μου ἀγνοεῖ
τοῦ δαίμονος τὴν πείρα:
μιὰ μνήμη ἀμνησιακὴ
πρὶν ἀπ' τὴ γέννησή μου
πού μὲ ὠθεῖ ἀπ' τὴν ἀρχὴ
λὲς καὶ τὰ νανουρίσματα εἶναι τὰ μοιρολόγια
τὰ δύο, παραληρήματα στὴ μεγαλοπρέπειά τους

Συμπεριφέρομαι λοιπὸν σὰν κάποιον
πού κάτι ἔχασε
ἀλλὰ δὲ θὰ τὸ βρεῖ ποτέ του
διότι δὲν τὸ γνωρίζει καν
παρ' ὅτι τὸ συναίσθημα τὸν πνίγει, τοῦ χαμένου
Δὲν σταματάει ἀσφαλῶς νὰ ψάχνει γύρω γύρω
κι ἓνα τραγούδι παιδικὸ

ὡς ἐὰν ἡ ἄνωξη νὰ μεγαλώνει τὸν θυμὸ
ποῦ δὲν βούλιαξα ἀκόμη
Πλέω τὸ δημιούργημα τῆς παντοαδυναμίας
στὸ ἄκρον ἄωτον ἀπληστος γιὰ πόρνες μεθοδεύσεις
ἔλλειψη ἐντιμότητας στὴν ἐμπλοκὴ τοῦ ἠθους
στὴ σχέση μου μὲ τοὺς ἀσβούς κάμπων ἔξω ἀπ' τὴ Θήβα
πυθμένων προϊστορικῶν ποῦ ξέρανε ὁ ἥλιος
Καὶ τότε τὸ ὑδρόβιο πετᾶ κι ἔρπει τὸ καλαμαῖρι
ὑπόθεση θεάρεστη γιὰ κάθε γλωσσολόγο
ποῦ θεωρεῖ τὴ γλῶσσα του ὡς λάθος τῶν εἰκόνων
χωρὶς νὰ δικαιολογεῖ μιὰ τέτοια ἀλληλουχία
Στὸν ποιητὴ ἀπευθύνεται
Ζητᾶ νὰ τοῦ ὀρίσει ἐτοῦτο τὸ γινόμενο τῆς πολυαλλοτροπίας
Συντετριμμένος κομιστῆς αἰτήματος τῶν ἄλλων
Ρωτάει

– *Τί εἶναι ἡ ποίηση; Ἀλλὰ δὲ θέλω λόγια*
Μὴ μοῦ διαμψύσετε τὴν ἐμπειρία τῆς ζωῆς, παρακαλῶ

– *Ποίηση εἶναι ἡ διάψευση*
Αὐτὸ τὰ λέει ὅλα
Ἡ συνεχῆς ἀναβολὴ τῆς κάθε σου ἐμπειρίας
Σοῦ ὄρισα τὴν ποίηση ἀλλὰ ἀπ' τὸ χαλινάρι
ποῦ σὲ κρατᾶ, ὠθώντας σε
κάθε φορὰ πιὸ ἀφθορο, πιὸ ἔτοιμο, πιὸ σβέλτο
σὲ τοῦτο τὸ ἐγχεῖρημα τῆς ἀχρωματοψίας
γιατὶ τὸ ποίημα, ἄχρηστο, στὸν πιὸ ψυχρὸ Ἀστερισμὸ
στὸ κεφάλαιό μοιάζει
Ποίηση εἶναι τὸ ἄλογο. Εἶσαι ὁ καβαλάρης

- Ἐπιθυμῶ παράδειγμα τῆς ἀνθρωπολογίας
Καί, ἂν γιὰ ἀρρώστια πρόκειται, στή διάγνωση ἐπιμένω

- Ποίηση εἶναι ἡ ἀστάθεια διαβητικοῦ ἐφήβου
Τοῦ βάρους ἡ ἀπώλεια
Ὁ γλωσσιτισμός πνευμόνων
Τῆς ἰριδος ἡ κύκλωση
Ὁ παφλασμός τοῦ ἀνήκουστου στοῦ τύμπανου τῆ ρώμη
Ὁ φόβος τῆς ἐργήρορσης τοῦ μισοκοιμισμένου
Ἡ διακοπή τῆς νάρκωσης
Αἰμορραγία κρουνηδὸν τριχοειδοῦς ἀγγείου
Σὲ ἀμφορέα ἡ σποδός
Στὴ σπλήνα τὸ μελάκι
Τὸ ἀλάκι τοῦ θυρεοειδοῦς
Ὁ ἔρπηξ εἰς τὸ χεῖλωμα
Στὸν κόκκινον γεράκι
Κονδύλωμα στὸ μόριο
Σαπρόφυτα στὸ νύχι
Ὑψωση, βαράθρωση
Ἄνω καὶ κάτω στίξη
Τήξη αἰσθημάτων περιτιῶν
Δολιοφθορὰ τῆς ρίμας
Τὸ νουνεχὲς τοῦ ἐλεύθερου
Ἐσχατος καθετηριασμός στεφανιαίων βρόγχων
Ἐγκόλπωση τοῦ μέλλοντος στοῦ τάφου τὸν πλακούντα
Κακὸ σπυρί
Ἡ διακοπή τοῦ ρεύματος ὅπου δὲν πάει ρεῖμα

Τὰ σκοτεινὰ εἶναι ἡ ποίηση
Στὰ σκοτεινὰ τὸ χιόνι
Τὸ βάρος τῆς νιφάδας του
Σὲ μέταλλο καμπάνας
«Ὅλα τὰ λέω “ποιήματα” καὶ πιά δὲν νευριάζω»

Σκέφτομαι μὲ τὴν ποίηση τὸ σχῆμα τῶν πραγμάτων
μιὰ πού ξυλεύω ἀλλιώτικα τὸ δέντρο τῆς ζωῆς μου
καὶ φτιάχνω τὸ ἐργαλεῖο μου κάτω ἀπὸ τὸ ραδίκι
Ἄλλοῦ κοιτάει ἡ σφεντόνα μου
κι ἄλλον σημάδι βάζω
ὥστε ἐγὼ νὰ πλήττομαι ἀπ’ τὸ ἀντίγραφο μου
πού ἔστησαν οἱ Μένδικοι στὴν πιάτσα Σινιορία
ἐκτεθειμένος στὸν φακὸ χιλιάδων Γιαπωνέζων
καθὼς καὶ στοῦ ντὲ Κίρικου τῆ μεγαληγορία, Δαυίδ
Κι ὅπως στὴν ἔρημο τῆ μοιχαλίδα ἐκτελοῦν
στὴ θέση τῆς ὀλόγυμνος κι ἐγὼ λιθοβολοῦμαι
παρ’ ὅτι πέτρα πέταξα σὲ ἐκπροσώπους Τύπου
πανοῦργος ὀπερέιτορ ἑνὸς γκρουπ νομάδων
σὲ ἐκδρομὴ
ἐνῶ οἱ ραβδοσκόποι μου τανύζονται νωχελικὰ
μπρὸς ἀπ’ τὰ λεωφορεῖα

Λόντρα λοιπόν, μὲ γέφυρες
καὶ μὲ τὸν Εὐγενίδη, τσίφ
Σμύρνη, Ἀλεξάνδρεια, μιᾶς θάλασσας τοῦ πρωιοῦ
ὅπου ὁ ἀνδριάντας τοῦ Πασᾶ κοιτᾷ πρὸς τὴν Καβάλα
γενέτειρα τοῦ Χειμωνᾶ

Χαμογελάει ὁ Γιῶργος μου
ἀκούγοντας στὸ Ἴμαρέτ, Νυκτερινὰ
ποῦ δὲν μπορῶ ν' ἀκούσω

Βραδιάζει στὶς πατρίδες μας
καὶ πέντε ἡλίθιοι στὴ Σκουφᾶ ταυτολογοῦν
ἀλλὰ τὸ βράδυ, βράδυ
Βράδιασε στὰ Ἐξάρχεια
– Πᾶμε, ἐδῶ ἦρθαμε
ὅπου ὁ Τομάζο πέθανε
νύχτα μέσα στὴ Νύχτα
σὲ πρώτη ὁμως προβολῆ

Βράδιασε, ἀλλὰ ἐγὼ ξύπνησα νωρίς
κι ἔφτυσα τὰ χαλίκια
Ἐγὼ τῶρα ὀμιλῶ
παρ' ὅλα τὰ κατάλοιπα ἐλαφρᾶς βραδυγλωσσίας
παρὰ τὴ νοσηρότητα νὰ θέλεις νὰ μιλήσεις
– Τίς ἀγορεύειν βούλεται;
Ἐγὼ! Ἄρρωστος εὐτυχῶς, ρικινὸς
σὲ χορωδία καρκινοπαθῶν ἐπὶ τῆς Ἀλεξάνδρας
Ἄνιάτος μπρὸς στὴ φοινικιά μιᾶς κρήνης τοῦ Μπερνίνι
Τὴν προτιμῶ ἀπ' τὸ δέντρο μας μὲ κλαδεμένα βᾶγια
ὕποδειξη τοῦ πάππου μου μὴν τύχει καὶ μᾶς μαραθεῖ
ἀπὸ τὸ βᾶρος τοῦ ἡλίου

Ἐπαληθεύει ἡ φοινικιά τὸ κάθετο
ποῦ ὤθησε τὸν ἄνθρωπο στὴ γεωμετρία

καὶ σείει μὲ τὰ βᾶγια τῆς τὴν Κυριακῆ
ἂν καὶ θωπεύει ἀέρα
Πτηνοῦται τότε ἡ φοινικιά στὸ ὁμώνυμο πουλί τῆς
ποῦ θρέφεται διαδήματα
Καὶ ἵπταται
ἀφήνοντάς με ἔκθαμβο πῶς καὶ πετάει δέντρο
Ζήτηω λοιπὸν ἡ φοινικιά
Καὶ ζήτησαν οἱ οὐρανοὶ ποῦ δέχονται δεσμῶτες
καὶ ὅσοι συνέβαλαν νὰ τροπωθεῖ ὁ Νεῦτων
ὁ τροπισμὸς ν' ἀνατραπεῖ ποῦ ἔχουν τὰ αἰωνόβια
τις στάχτες ἀναδεύοντας ὅταν εἰσβάλλουν κάτω
Καὶ τότε, ἄνω νὰ ἔχουμε τὴν καρδιά γιὰ τὴν ὁμολογία
δέντρα καὶ ἄνθρωποι κι ὅ,τι πετάει στὸν Σαγκάλ:
καμπαναριά καὶ χάρβρες
μὲ κυανοὺς ἀναδασμοὺς τῆς ἔκτασης τοῦ ἡλίου
μὲ λυρισμὸ βερικοκιᾶς ἐπάνω σὲ μπαμπάκια
λεῦκες σταχτιές ἀπὸ τὸ Μίνσκ
καβάκια ἀπὸ τὴ Βίλνα

Γιὰ θεωρία τοῦ φωτὸς
σύνολο τῶν σκιάσεων τῆς φοινικιάς στὸν τοῖχο
θὰ ἔπρεπε τὴ γλώσσα πάλι νὰ σκεφτῶ
Νὰ ὑπονομεύσω θὰ ἔπρεπε καὶ τὴ λινοτυπία
χύνοντας τὰ μολύβια μου σὲ μῆτρες ἀστερίσκων
Κι ὕστερα νὰ ἀναφερθῶ στὴν ὀπτική γωνία
ὑψώνοντας στὴ διαπασῶν τὴν ἔνταση τοῦ ὕπνου
Καὶ νὰ ὑποθέσω μὲ τὸν Γκούλντ
πῶς ἔγινε ὁ χρήστης

μιάς παρτιτούρας άοκνης
που άναπολεϊ τή φούγκα
Κι ώς ό Δαρβίνος μ' έμαθε τήν ιστορία
ένός βράχου άπό κοράλλια
έτσι, εις του φωτός τό πέτρωμα
θά 'πρεπε νά κοιτάξω

Διότι

φώς είναι ή δαγκωνιά σε λατομεϊα μαρμάρου
και ήλιος είναι τó θραύσμα τής παράνοιας του Χαλεπά
πριν φύγει άπό τήν Τήνο
Ήλιος ό πρώτος, δέν θά πώ
Ό άλλος, που δέν δύνει
στημένος επί τής Γαδαών
έπάνω άπό τά Γιούρα
πάνω άπ' τόν καταυλισμό
και τ' άσπρο μαντηλάκι

Διαρκώς τήν έπιφάνεια σαρώνω με τά μάτια
ζητώντας τόν χωρόχρονο τής άσταθοῦς είκονας
που άνασύρω γράφοντας μπροστά στον καταρράκτη
Μιά μηχανή τής θρασης που άπαιτεϊ κινήσεις
όλο και πιό περίπλοκες έως τó μάτ
δσων με άγαπάνε
δσων συμπαϊκτες γίνονται ύπερ τής αυταπάτης
Μάτ όμως βγαίνω έγώ
του χρόνου προϊόντος
του χώρου έπεκτεινόμενου στής φοινικιάς τή ρίζα
και πάει έμπρός τó ίχνος μου πριν τó χαράξω άκόμη

και πριν να έκσφενδονιστεῖ στοῦ ἐνδοφλέβιο, πίσω
Χρειάζεται ἐπιλογή

Κι ὅπως ὁ φωτογράφος ποῦ προτιμᾷ
τῆ συλλογῆ πληροφοριῶν
ὥστε να ἐμφανίζονται σημειακά στοιχεῖα
φτάνοντας ὡς τὰ ἄδυτα τοῦ σκοτεινοῦ θαλάμου
ἔτσι κι ἐγὼ τὸν ἀποχρῶντα λόγο ἀναζητῶ
προτοῦ να προχωρήσω

Διότι

περίμενα πολὺ και ἡ πρόθεση μετράει
ὄχι τῶν ἐφιδρώσεων ἢ ἀοριστολογία

Γιατί πρέπει να δικαστῶ;

Τί ψάχνω;

Ἔχω ἢ δὲν ἔχω τὸν φακὸ στοῦ εὐνουχισμοῦ τῆ φάκα
να σᾶς φωτογραφίσω ὅλους μαζί σὲ ἀπονομῆ βραβείων
ἀγρίμια κι ἀγριμάκια μου, ἀπὸ τὴν παραλία;

Ἵποχωρῶ μπροστὰ στὴ λογικῆ ποῦ μοῦ ἐξηγεῖ
πὼς ὁ εὐρυγώνιος δὲ μὲ περιλαμβάνει
παρ' ὅλες τις προσπάθειες να εἰσχωρῶ στοῦ πλάνο
παρίας στοῦ σαλόνι σας σὰ νυχτοπεταλούδα

Και ἔκεινος ὁ ἀόριστος ἐνὸς «πάει, τέλειωσε»
ποῦ ἔλεγε εὐγενικὰ ὁ γιατρός πίσω ἀπ' τὸ παραβάν του
τὸν μέλλοντα μοῦ ἀνήγγειλε σὲ ἓνα «ἐφεξῆς θ' ἀρχίσει»
τὸ ἀπόκτημα

ἂν ἔτσι ὀνομάζεται τὸ ἐκ τῶν ὑστέρων δῶρο

Ἄλλὰ ἄς τὸ πῶ ἀνεύρυσμα

μιᾶς ἀνεπτόπιστης ἀορτῆς ἀπ' τὴν ἀνατομία

γνωστῆς ὅμως στὴν ποίηση
χωρὶς φιλοπονία κράσεως φιλολογικῆς ποῦ σφύζει ἀπὸ
ὕγεια

Εἶμαι εὐτυχῶς φιλάσθενος

Τὸ λέει καὶ ἡ Ἑλένη

Ὁ φίλος εἶμαι δηλαδὴ νοσήματος ἀνοσοποιητικοῦ

Διότι

σθένος ἔχει ἢ ἀσθένεια

βολὴ ἢ δυσκολία

μέτρο ἔχει ἢ ὑπερβολὴ

κάμψη ἢ ἀκαμψία

καρδιῆς ἔχουν οἱ ὀπαδοί

Στὸ κέντρο τῆς ποιήσεως ὁ ἐναντιολόγος

προτείνει τὸ παράδοξο ὡς ἀκριβολογία

Τῆ συμβουλῆ του ἄκουσα

– Ὅχι ὅλα ἢ τίποτα, τίποτα γιὰ τὰ πάντα

Ἡ ἐνότητα!

Νᾶ σὲ τί μοῦ ὑστερεῖς!

«Χίλια ὁμορφα ἀποσπάσματα

ἀλλὰ κανένα ἔργο

Συγγνώμη γιὰ τίς συμβουλές

θά 'θελα ὅμως νᾶ σοῦ πῶ

ὅ,τι γιὰ μένα ἐπιθυμῶ»

Καὶ ἀναφέρω ἐπακριβῶς ἐπιστολὴ

πὸν ταχυδρομήσει

στὴ Μούσα του ὁ Φλωμπέρ, νεότατος

προτοῦ λιποθυμήσει

Ύστερα, ὁ ἰκανότατος, πῆρε νὰ λέει στ' ἀγγλικά
Κι ἀπὸ τὸν ἤχο τῆς φωνῆς κατάλαβα
τί μοῦ εἶχε ἀπαγγεῖλει
– Μόνον οἱ νεκροὶ στὴ γλώσσα σου
θὰ ποῦν ἐκεῖνο ποὺ δὲν μίλησαν ὅταν ζοῦσαν

Καὶ ἄκουσα τὸν Ἔλιοτ βαδίζοντας στὰ μέρη του
–γιατὶ ἐκεῖ εἶχα πάει–
καθὼς σὲ διάδρομο μακρὸ
τὸν εἶδα ξάφνου ἐμπρὸς μου, ἀδύνατο
νὰ περπατάει σέρνοντας ἀργὰ τὸ βῆμα
σφιγμένος μὲς στῆς ρόμπας του
τὸ καθαρὸ μετάξι

– Πιστεύεις;

Κι ὁ φθορισμὸς τοῦ κυανοῦ φωτὸς στὴν ἐνδειξὴ
ἀνταύγασε στὸ πρόσωπό του, πόνου
τόσο ποὺ τὰ ἔχασα
Στὸ ἐρώτημα ἢ ἀπάντησι δίδεται ἐν κινδύνῳ

Καὶ τοῦ εἶπα

ἐνθυμούμενος πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχα μικρὸς
ἐκεῖ δοκιμαστεῖ

– Πιστεύω, ἀλλὰ σὲ τί δὲν ἔχω ἀποφασίσει
(σὰν νὰ ἔταν θέμα βούλησις ὁ φωτισμὸς τοῦ νέου)
Ἄργότερα κατάλαβα τὴ μέθοδο ποὺ σώζει
κι ἔγινε σύμπτωμα ἐγὼ τοῦ πράγματος ποὺ θέλω
Στὴν ἐννοια τῆς ποιήσεως διαπίστωσα τὴ διαφορὰ
Χάθηκε τότε ὁ ποιητὴς

ἀπηυδησμένοι ἀπὸ τὶς σοφιστεῖες μου
γυρίζοντας στὶς γάτες

Ἦμουν ἀκόμη ὁ ἴδιος;
Καὶ ἦμουν ὁ ἀγέννητος
στὸ στόμα τῶν νεκρῶν μου;
Ὁ ποιητής, ὁ πρόγονος;
Ὁ διάδρομος, ἡ ὀδύνη;
Τὸ φῶς τῆς λάμπας, ἡ θηλή;
Κι ὅλα ν' ἀποκαλύπτονται μπροστᾶ ἀπ' τὸ κρεβάτι
ὅπου ὁ παππούς ἀπέκρουε πεισματικά ἀέρα
γιὰ νὰ τελειώσει γρήγορα
Ἄνεπνοιά, ὀνόμαζε τότε τὸ μακροβούτι
ὅταν παλληκαρόπουλο πέρναγε ἀπ' τὰ ὕφαλα ἓνα πα-
λιὸ σερνίχι
Νὰ ἐπιστρέψει στὰ νερά
Μὲ κίνηση τῆς κεφαλῆς λέγοντας σ' ὅλους, ὄχι
– Τί πρὸς ὑμᾶς ὁ θάνατος;
Ἐγὼ πεθαίνω τώρα
Ἀφήστε με
Παιζογλεντῶ, μπροστὰ στὸν φοίνικᾶ μας
Μπονώρας μὲ προσκάλεσε μὲ τὶς μικρὲς Γιαλ-
λοῦδες
Εὐλόκατα μοῦ ἔστησε νὰ πάω νᾶ τρυνπώσω
Ἀπόστα σᾶς ξημέρωσα

Ἀπέθανε στὶς δώδεκα
Καὶ ἔγώ τὸν εἶδα νὰ πετᾶ μὲ τὰ ψαρὸνια σύρριζα

Κι άμέσως άρωμα Παρασκευής πήρε νά εύωδιάζει
βιολέτες και ύάκινθοι
Τότε σημάδια άφύσικα μάς έφοβίσαν σφόδρα
Μιά καταιγίδα άπ' τόν Νοτιά δέν έλεγε ν' άρχίσει
παρ' ότι ό άγγελος του ήεροϋ, ό επίζωγραφισμένος
μέ την ψυχή
—σώμα μωροϋ κάτω άπό τή ρομφαία—
τόν γέροντα έσήκωσε
Κι άρχισαν μοιρολόγια
και τά παιδάκια, έλαφροϋ κουβάλησαν κιβούρι
μέ την όσμή του λιβαδιοϋ, τή μυρωδιά του κέδρου
Με άνθη στεφανώσανε τήν πιό γαλήνια όψη
Και τόν άβαρο κορμάκι του άπό τήν ήλικία
σινδόνι τόν έτύλιξαν ώστε νά αναπετάξει
Κι όσα συνέβησαν εκεί
τή διάφανη άσάφεια είχαν τών έπιγείων
Κι άναμεσής του πίνακα, ό μικρογίος του Γκρέκο
ανάλαφρα σηκώθηκε
Κι ήμουν έγώ πού μήνυσα στον συγγενή μας Γρέγο
γέροντα και συγγέροντα μέ φουσκωμένα μήλα
όπως όλοι οι Άέρηδες
νά ύποδεχτεί τόν ξόδι
κάποιον πού φεύγει μακριά
μ' ένα κουστούμι μόνο
Σπάει τόν φράγμα ό άνεμος
για νά διέλθει ό άνθρωπος τή στενωπό
Και νά πού ό πάππος έδωκε
ό,τι κληρονομάω

γέννημα ἀναστεναγμῶν
καὶ θρέμμα ἀλγορίθμων
ἄθυρμα τῶν ἐκνευρισμῶν
καὶ καϊμάκι λύπης ἐπάνω στὴ γιαούρτη μου
Τὸ νόμο του κληρονομῶ
τὸ ἐντελῶς μου, ἄλλο

Νὰ με, πικρὸς
χωρὶς ἀνάπαυση καμιὰ στὴ φοινικιά ἀπὸ κάτω
κι ἄλλοτε τοῦ κυπάρισσου τὸν κατακόρυφο ἴσκιο
στὴ ρίζα του τὴ ζωηρὴ ποὺ ἀνασηκώνει μάρμαρα
καὶ ποὺ χαλνᾷ τοὺς τάφους
ὥστε ὡς ἐδῶ ν' ἀκούγεται ἡ βουὴ
ἐνὸς ὑπόγειου ποταμοῦ ποὺ γλυκοϊριδίζει
στὸ μέσον τοῦ Κεραμεικοῦ
σὲ βοῦρλα καὶ χελῶνες
Αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς ροῆς τρομάζει τοὺς περιόικους
ποὺ πρέπει νὰ μετρήσουνε ἀπ' τὸν κορμὸ τῆς φοινικιάς
τὰ χρόνια ποὺ τοὺς μένουν
καὶ στὰ κυπαρισσόμηλα νὰ δοῦν τὴ μοίρα τοῦ θνητοῦ
Καὶ τότε
ἡ ἐκπληξὴ ποὺ ζοῦν συγκρίνεται μὲ ζέστα
ὄταν χειμῶνα κάθῃσαι, σταβέντο
νὰ συλλογιστεῖς τὴν τύχη ὅτι ὑπάρχεις

*Πεδίο μάχης ὅπου τὰ χρώματα σκουραίνουν καὶ μόνο τὰ
ἄλογα λευκὰ ἢ ἄλλα κατὰ γῆς μὲ στοιβαγμένα ἐπάνω τους
ἐβένινα κορμιὰ γαληνεμένα κι ὅλα σχεδιασμένα μὲ πε-*

ρισσότερες τῆς μιᾶς κινήσεις σὲ στρῶματα διαδοχικά μ'
ἐπιμονή και ἔπαρση
Πῶς θὰ φανεῖ τὸ ἰζηματογενὲς τοῦ χρώματος;
Ἔ, νά λοιπόν τὸ στοίχημα πὸν βάζω

Στιγμαία εἰκόνα ἀπόλυτα ἐκτατὴ ἐκτὸς τοῦ κάδρου ἔξοχη
ἀντίφαση ζωῆς τοπίου πὸν ἀπαγκιστρῶθηκε ἀπὸ τόπο
μιὰ ἐπιφάνεια λεπτὴ τοῦ μουνσαμᾶ ὅπου ἡ Ἱστορία ἀπέ-
λιπεν τὸ βάθος

Ὁ ποιητὴς ἐξίσταται ἐμπρὸς στὸ ἔργο σκοπεύει λεπτομέ-
ρειες παρατηρεῖ προβλέπει σύμφωνα μὲ τὸ ρόλο του συμ-
μορφωμένος πάντως γιὰ νὰ δεῖ ἐπακριβῶς, σκιᾶ
Διότι τὸ φῶς ὑπῆρξε πρόσθετο σὲ μαῦρο φόντο μιὰ κω-
ριολεξία αὐτοῦ πὸν πρέπει νὰ ζωγραφιστεῖ: τῆς δόνησης
τῆς ὕλης

Ὅπτικότερος τῶν θεατῶν ὁ ποιητὴς ἀναρριγεῖ ὡς τῆς
καρδιάς τὰ φύλλα μιμεῖται τὴν τελείωση πὸν ἐνῶ τ' ἀφή-
νει ὅλα ἐκκρεμῆ –ἐφόσον οὐδέποτε κανεὶς εἶδε και τὰ 'πε
ὅλα ὅσο κι ἂν κοίταξε ἀσκαρδαμνκί ὅσο κι ἂν ἔγραφε
ὅ,τι τὸ ἀόρατο ἀποδεσμεύει– εἰς πεῖσμα τῆς παράστασης
ὅλα διὰ μιᾶς τελειώνει

Τρόπο δὲν ἔχει ἡ ζωγραφικὴ οὔτε και ἄλλο μέτρο ἀπ' τὸν
βυθὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ πὸν τὸν τραυμάτισε ἡ ὑπερουσία κό-
ρης

– Ut pictura, λοιπόν, Ντελακρουά, ὅπου ὅλα εἶναι λέξεις
Ἔτσι ἀπενδύνεται ὁ Μπωντλαῖρ μὲ οὐκ ὀλίγη ἔπαρση
καθῶς τὸ κακογράφημα –σχέδιο τοῦ Ἄνρι Μισῶ μὲ σι-
νικῆ; ἡ ποίημα;– ὑπόσχεται ἔπαθλο γιὰ τίς στρατιᾶς στὸ

Μαρακὲς καὶ τὴ σφαγὴ τῆς Χίου ἓνα ὑφαντὸ σὲ ροῦζ ἀράμπ
ξέξασπρο ὅμως ἀπὸ μιὰ σκλήθρα ἥλιου

Μιλᾶ γιὰ τὴν ἐπιστροφή ὁ ποιητὴς
παρ' ὅτι δὲν ἐλπίζει
καὶ οὔτε κἀν θὰ διανοηθεῖ τὸν κίνδυνον ν' ἀλλάξει
ἀφοῦ ἡ σωτηρία φύεται ἀλλοῦ
καὶ ἡ εὐφυΐα στὰ δάχτυλα ἐμπόδιο τοῦ βάζει
Μιλᾶ καὶ ἐπεξηγεῖ πόσο τὸ «ἐπιστρέφω» του
σημαίνει «χαίρομαι γιατί εἶμαι ἐδῶ, παρ' ὅτι ἐδῶ δὲν εἶμαι»
ὡσὰν ἡ ἀπόσταση αὐτὴ στὸν ἐνεστώτα χρόνον
—αὐτὸ τὸ τσάκισμα μὲς στὴ στιγμὴ—
νὰ εἶναι ἡ ἐποπτεία ὀλόκληρου τοῦ μέλλοντος, διὰ μιᾶς
πράσινο φρέσκο ἀμύγδαλο μὲς στὴν ξερὴ του φλούδα
θύελλα αἰφνίδια πού ἐνοχλεῖ τὸ ἔλος

Μιλᾶ καὶ γιὰ τὴν ἔκταση, τὸ ἄσκοπο τοῦ ἔργου
Δικαιολογία τοῦ βίου του ἢ μήπως βιὸς τοῦ ποιητῆ
(ὅ,τι ἔχει καὶ δὲν ἔχει μιᾶ πού οἱ ἡμέρες του, καπνός)
Τὸ ἔργο τὸ μακρόπνοο ἡμιτελὲς ἀφήνει
καὶ μέρα μὲ τὴ μέρα ζεῖ καὶ μακροημερεύει
δέχεται τὸ παροδικὸ πού προσκαλεῖ ἡ χρεία
βλέποντας στὴ σελίδα του φτεροῦ τοῦ καρχαρία
Μακάριοι, λέει, οἱ ἀφελεῖς
πού διόλου δὲν πτοοῦνται
καὶ τὴ ροὴ τῆς πένας τους
μὲ τὸ ροῖ λαδῶνουν
Δὲ θέλουν τὴ συγκίνηση

σχέδιο ἂν δὲν ὀρίζει
Τῇ Θεία Χάρη μέμφονται
μόχθος ἂν δὲν δαυλίζει

Συνομιλεῖ κι ὁ ἄγγελος μὲ τ' ἄλλα τρία ζῶα
— βόδι, ἀητὸ καὶ λέοντα
Μᾶ δὲν ταράζει τᾶ νερά καὶ δὲν τοῦ κάνει τόπο
παρ' ὅτι ὁ ποιητῆς περνᾶ, ἄβρὸς μὲ τοὺς ἀρρώστους
Κινᾶ λοιπὸν πρὸς τὸ σκοπὸ
τὰ μῆτρια τῆς γλώσσας
διαλέγοντας ἀπ' τὰ νησιά, τὸ συκοφαντημένο

Προσεύχεται στὴ χάρη Της
τὴν μεγαλόχαρῆ Της
ἐκεῖ στὸν κάβο ἀπέναντι
τὴ βλέπει κάθε βράδυ
νᾶ περπατᾶ στὸ ὑπόστεγο ἀπ' τὶς παλινορθώσεις
— Τῇ σκέπη Σου μεγάλυνε σὰν Πλατυτέρα ποὺ εἶσαι
ἢ εὐτυχία τῶν ψαλιῶν, τῶν μελωδῶν τὸ δέος
ᾧστε τὸ ἀνείπωτο νὰ εἰπωθεῖ στίς ἐκ περάτων γλώσσες
Σ' τὸ λέω ἔτσι, ἀπλοϊκά, καθὼς στίς Παρακλήσεις:
φώτιση, ὄχι νόημα ζητῶ
στοίχημα μιᾶς Πεντηκοστῆς
ὅπου οἱ φλόγες ὀμιλοῦν ἢ μιὰ τῇ γλώσσα ἄλλης
Πολυγλωσσία πενιχρή
Σὺγχυση, πλὴν ἀλάνθαστη
ἔτσι ᾧστε τίποτα ποτὲ νὰ μὴν ὀλοκληροῦται
Κι ὄλα κτιζονται ἐξαρχῆς ἀπὸ δεινὸς πετράδες

ἂν καὶ ἡ ἄνοια ποὺ ἀντὶ καρφιά, φωνήεντα κομίζει
τὴν τελειότητα εὐνοεῖ, τῆς Ἀχειροποιήτου

Ἐνοίγουν τὰ πετάσματα καὶ σκάλα κατεβαίνει
καὶ μπρὸς ἀπ' τὸ πλατύσκαλο καλεῖται νὰ παλέψει
Τὸν προσκαλεῖ νὰ ἰαθεῖ
διπλὰ εἰκονισμένο
διπλὰ διπλὸ στὰ ἐπίγεια
στοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄδεια
ὡς ἐν ἐσόπτρῳ γέροντα
καὶ νέο ἐν κατόπτρῳ
Ἐνάμεσα σὲ ἀντικατοπτρισμοὺς
ἐπίπεδος παλεύω
ἐνῶ οἱ φίλοι μου στέρεοι
ἀπὸ μακριὰ μοῦ γνέφουν
καὶ πάω κι ἔρχομαι διαρκῶς
σὰν νὰ μὴν ἔχω ἔρμα
Καὶ τὰ αἰσθήματα φυγῆς
ὑπερτεροῦν τὴν ὥρα ποὺ ζυγώνω
σ' ἓνα ἀρμοσμένο ἀγαθό:
τὴν πιὸ μεγάλη θλίψη
ποὺ μοῦ ζητᾷ μὲ τὸ ὄνομά μου νὰ τὴν πῶ
καὶ νὰ τὴν πεταλῶσω
Ἄτι, θαρρεῖς, τῆς ἔμπνευσης
μὲ δυὸ φτερὰ ἀτροφικὰ
στὰ παραμάσχαλά του
Πῆγασος, ὄχι
Ἰππόκαμπος θαλάσσης

Γιατί μελάνη αίμορραγῶ
τῇ σκόνῃ ἐπιλέγω
καὶ ὅ,τι πιάνω, κόκκαλο
ἀπ' τὸ κροταφικὸ ὅπου στήριξα τὸ χέρι
γράφοντας μὲ τὸ δεξιό;
Μὲ τί σαθρὸ ἀντίτιμο
τὰ δάκρυα στὸ περικάρδιο
τὰ κάνω πάλι λέξεις;
Πῶς ἡ καρδιά μου πνίγεται ἀπ' τοὺς συλλογισμούς μου;
Πῶς ὁ πηλὸς μὲ μπουύκωσε;
Κι ἂν στοῦ ναοῦ τὸ δάπεδο
ἔσπασε ἢ Ἰπαπαντὴ μου
καὶ καθιερώθηκε ἔκτοτε νὰ σπάζουν ἓνα ρόδι
πῶς τὸ ἐκχύλισμα ἄφησα κι ἔχω ξηρὸ τὸ στόμα
γυαλὶ σπασμένο στὸ λαιμὸ
δόκανο στὸ ποδάρι
τὸ χέρι μου ζηλεῦοντας ποὺ τρέχει σὰ λατίνι;
Καὶ πῶς χωρὶς τὸν ἐνδοιασμὸ ποῦ ἀρμόζει στοὺς ἀνδρείους
ὁ ἐνδεὴς ἀψῆφησα
τὸν ἄνεμο τοῦ φόβου
τοῦ χάους μου τὸν προπλάσμῳ
ὅταν τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερο βλέπω νὰ καταρρέει
μὲ μάτια ξηροφθαλμικὰ ἀκρογωνιαίας σαύρας;
Ποιὸς ὀδηγεῖ τὸ σῶμα μου
πλὴν μιᾶ σπιλιάδα ποὺ κατεβαίνει ἀπ' τὸν Τσικνιᾶ
ὅπου ὁ Αἰῶλος ἀνοίγει τοὺς ἀδένες
παίζοντας εὐθυμος πεσσοῦς μὲ τὴν ἀντίκρυ Δῆλο;

Ἄνεσκαψα τὸν κλῆρο μου
Καὶ χτύπησα ἓνα ξύλο
ποῦ μοῦ ὀρμήνεψε ἡ γριά
νὰ τὸ ἀναστηλώσω
καὶ μὲ ποδιὰ ἀσημωτῆ ὕστερα νὰ τὸ ντύσω
κρεμώντας τὸν συμβιβασμό
Κι εἶδα τὴν ὄψη Της ἐκεῖ
Εἰκόνα εἶδα ἄπειρη μὲς στὸ πεπερασμένο
Εἶπα

- *Τὰ πάθη μου μὲ ξέκαναν
καιρὸς νὰ τὰ ἐνισχύσω
Ἄθεος ὅσο ὁ Θεὸς
Μέγας σφετεριστῆς του
ὅπου ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι θύμα τοῦ Θεοῦ
ἀλλὰ ὁ Θεὸς τοῦ ἀνθρώπου
Γελῶ γιὰ τὸ ἀπροσδόκητο τῶν μεταπτώσεών μου
Ξύλο ποῦ ἀνέδειξε μορφὴ
καὶ φοῦμο ποῦ τὴ σβήγει
Τζάμι ποῦ ὅταν προσκυνῶ, ἐμένα πάλι βλέπω*

Δεκαπενταύγουστος
νὰ κοιμηθῶ ἐπιθυμῶ
ἀντίποινα στοὺς διάττοντες ἀστέρες τοῦ Περσέα
Διότι
στοῦ ὄνειρου τὸν ἀβλέμονα τὸ εὐδρομό μου βλέπω
Κι ἀπὸ τὰ φινιστρίνια του χρωματιστὲς οἱ πέρκες
εἰσέρχονται στὸ σῶμα μου ποῦ ἀρχίζει νὰ σκουριάζει
Στ' ὄνειρο εἶδα τὴ μάνα μου, ξυπόλυτη

στ' άσβεστωμένα μάρμαρα
νά περπατᾶ με τὰ βαμμένα νύχια
καί νά σκουπίζει τις αύλές άπ' την όλονυκτία
Νά βοηθάει στα σκαλιά
Ύστερα μπρός στην Εύρεση νά κάθεται νά κλαίει
Άπηύδησε άπ' τή ζωή κι ένταφιάσθη μόνη
Στά χνάρια της πατω κι έγώ μ' όλόασπρες πατουσες
Και του άσβέστη ή φλόγωση μου φτάνει ως τὰ μηνίγγια
Κρατῶ και πάλι τὸ χαρτί ύπερ τῆς εύκραςίας
τὸν βόστρυχο άμήχανα στὸ δάχτυλο γυρίζω

Τὸ ὄνειρο φτεράκιασε και ἤσυχα λαγιάζει, σάν περδικό-
πουλο

Ευπνῶ με αἴσθημα παλαιό
Και ὄντολογῶ, ἐνῶ ἐπαγγέλλομαι ἄλλα
Σ' ἄλλη ηλικία ἔφτασα
Σ' ἄλλη ἐκκλησία τάζω
Σὲ ἀποκρούω, ὄνειρο
Μάνα, σὲ κατακρίνω
γιατὶ ξυπόλυτη πατᾶς στοῦ τάφου σου τὴν πλάκα
και ἄμανάτι μ' ἔβαλες σὲ ράφι με βιβλία
Δὲν ἔρχομαι στὸ σπίτι σου
μὲ παρεγκεφαλίδες
Σὲ κοροϊδεύω, πέρδικα
Σὲ ἐμφανίσεις κοσμικὲς σὲ προτιμῶ
παρὰ ζητιάνα τῆς στοργῆς
ἀπὸ τὸν βάτραχό σου

Εἰδήμων ἔγινα λοιπὸν

καὶ μέγας ἐφευρέτης
ὄλα στὴ φαντασία μου
ὁ κόσμος μὲς στὸν κόσμο
Εὐρηκα, λέω, τὸ ὑλικὸ γιὰ συναρτήσεις πλάνες
Βρῆκα πῶς τὸ φεγγάρι εἶναι ἐκεῖ
καὶ ὄχι ἐδῶ πού γράφω
Διότι
νὰ φέξει ἐπιθυμεῖ
γιὰ κάθε μαθητοῦδι
Δὲν ὀμιλοῦν τὰ πράγματα
παρὰ τὶς προσωδίες
πού ἐξαίρουν τὸν ἀνιμισμὸ
στρατήγημα ἀνθρώπων
νὰ συμμαχεῖς μὲ τὸ ἄψυχο γιὰ νὰ τὸ ἐξευμενίσῃς
Νὰ ἐγκαταστήσῃς τὴ θεὰ
οἱ τελετῆς ν' ἀρχίσουν
μεσολαβήσῃς περιττῆς
γονυκλισίῃς τζούφιες
Λογάριασε ἀλλιώτικα
Ἐχθρὸς γίνε τοῦ θεοῦ
Τοὺς κύκλους τάραξε εὐθύς
Ἀγνόησε τὸ ρῆμα
Φυλάξου ἀπ' τὴ μεταφορὰ
Σκίσε τὴ θεωρία
Τὴν ὀκνηρία θαύμασε
Τὸ κείμενο ἀντάλλαξε μ' ἓνα φιλιὸ στὸ στόμα
Τὰ σύμφωνα βγάλε ἀπ' τὴ σιγή
Σώπασε μὲ τὰ χεῖλη
κι ἓνα φωνῆεν θαυμασμοῦ

τὴν aura νὰ στείλει
σὰ φουσαλίδα ἀνθρακικοῦ
ποῦ ἀνεβαίνει ἄπάνω
γκαζὰ μὲς στὴν γκαζόζα μου
ἀπὸ γυαλί καὶ ἀχάτη

Ἐκπορευόμενη ἔμπνευση
Ἡ, ὅπως ἀλλιῶς σὲ λένε, ἀλγόριθμε ἀραβικέ
ποῦ μὲ ὑποχρεώνει νὰ ἐθνοκεντρίζομαι διαρκῶς
καὶ νὰ ντοπιολαλιάζω
νὰ στέκομαι στὴν τούκα μου ἀντὶ νὰ βγαίνω φτύνοντας
—καὶ μὲ ξελεφετερία—
νά 'χω συμπαραστάτες μου τρεῖς ἀστρολόγους Συριανούς
καὶ τῆ μαντάμ Σοζόστρις
Κι ὅταν ὁ ἥλιος εὐλογεῖ
ἢ, ἢ θάλασσα ἀστράφτει μ' ἀντίτροπους σελαγισμούς
καὶ τὸ πλαγκτόν, τὸ βράδυ, μυστήριο γιὰ τὰ δυὸ παιδιά
ποῦ ξέμειναν στὴν ἄμμο
καὶ μὲ τίς φοῦχτες τους κρατοῦν
τὸ φώσφορο ποῦ σβῆνει, τότε
ἔμπνευση, ἀναπηρικῆ
δῶσ' μου τὴν πολυθρόνα
Ἐπίβαλέ μου τὴν ποιηὴ
ὅπως ὁ Θεὸς τοῦ Δανιὴλ στὸν ἄφρονα Δεσπότη
ἔδειξε τὴν καταστροφὴ στὸν τοῖχο τοῦ ἀνακτόρου
Τί ματαιότητα νὰ σοῦ ἀποδίδονται τιμὲς
δοτοῦ πρωθυπουργοῦ στὸν Ἄγνωστο Στρατιώτη
ἀπὸ φρουρὰ γερμανικῆ
τὴν ὥρα ποῦ ὁ ἥρωας τὴ σβάστικα ὑποστέλλει

Δὲ νοιάζομαι γιὰ τίποτα
τώρα ποὺ τοὺς χυμοὺς τῆς μέρας μου
μαζεύω στὸ σφουγγάρι
Ὡς κι ὁ φρουρὸς ἀπέκαμε
κι ἀκούμπησε στὸ ὄπλο του
τὸν ὕπνο παρὰ πόδα
Δὲν βιάζομαι
ἀπ' τὸν καθρέφτη μου νὰ βγῶ
ἀκίνητος σὰν τὸ τραγὶ
στὸ κάμα τοῦ Αὐγούστου
ἢ σὰν τὸ λάβαρο Λαμπρῆς
μὲ συμπαρομαρτοῦντα
ταινίες καὶ γαρούφαλα
νὰ διαλαλήσω ἐπιθυμῶ ὅτι δὲν εἶμαι ὦδε
καὶ οὔτε τὰ φαινόμενα
ἢ ἡ στεντόρεια φωνὴ ποὺ ἔβγαλα τοῦ Ἡλίου
τίποτα πιά δὲ μὲ χαλνᾷ
Δὲν εἶμαι
παρεκτὸς γιὰ τρία γύναια ποὺ μὲ ζητοῦν
μὲ χάρακα στὸ χέρι
στὸν κοντυλένιο τους λαιμὸ
τῶν λόγων μου τὰ ἴχνη

Γίνομαι, κοῦκλες μου, ἀργὰ
τὸ ψυχορράγημά μου
κι ἀπὸ τὴν τόση δόξα μου
πάω καὶ βασιλεύω
μία γιὰ πάντοτε φορὰ
ὄχι ὅπως ὁ ἥλιος